

Radzī's

Nr. 8 • 1971

— Skaties! Apakšā svētku demonstrācija!

M. VILKINS

Uzvaras rītā

Brāt saulainums zils
Kā ūdens pār Kuldīgas rumbu.
Te pēkšņi:
— Nu turiet! Es ...
Es metīšu bumbu!

Un skatos —
Jā, kā lai tas neleprieclina!
Šāds atmodas brīdis
Pats par sevi
Kaut ko liecina.

Un rokeles mazas —
Ak, lavu cilvēku siko —
Nav saprotams īsti,
Vai noķert,
Vai atvaļīt līko.

Bet nevajag bīties, —
Smeļ mātē.
Un bērni —
Tie visur ir vienādi,
Vai tīk ar pienu,
Vai ar kumisu cienāti.

Tos bārt var pa reizei,
Ja pelnīts, vajag pat rāties,
Bet ...
Klausieties, jūs,
Visas pasaules tēvi un mātes!

Aizslāvēt sauli,
Kā šajā atmodas rītā
Lai pamale dzirda most,
Ciltkārti dūmaku vītā.

Saprotiet vienu —
Tad velti būs lūgties un raudāt,
Fīrers jauns
Ja atkal ar nāvi sāks draudēt.

Pietiek asaru!
Pietiek rētu un grumbu!
Bet ja bez jokiem
Teiks kāds:
— Es metīšu bumbu! —

Tad lai atceras,
Kaut arī tas neleprieclina,
Ka viens mājā rīts
Pats par sevi
Kaut ko liecina.

Mēs prolam mīlēt.
Mēs gribam auklēt
Un smaidīt.
Bet ja vajadzīgs ...

Lūk, bērni aug.
Kāpēc mūs baidīt?

Pavasariņi negadījumi

NESAPRAŠANĀS

Kad maiss bija izbērts, pieci darbinieki baltos virsvalkos sāka rūpīgi pētīt tā saturu.

— Grants un pelavas! — pēc britiņa iesauca viens darbinieks.

— Smiltis un vanagzirņi! — parakpājies pelēkā masā, konstatēja otrs.

— Arī usnes un balandas! — piemētināja trešais.

— Es esmu vienisprātis ar jums, cienijamie kolēģi, — piekrita ceturtais darbinieks, kas maisa saturu rūsināja visrūpīgāk. — Bet mums nezināmā masa satur arī zināmu procentu ...
Viņš smagi nopūtās un iegremdēja rokas ...

— Uzīlāk, pelējuma maisījuma.

Saspringtā darbā pagāja viena stunda, otra un arī trešā. Maisa saturs bija izsijāts jau veselas sešas reizes, taču vadītāja seja joprojām

pauda neapmierinātību un vilšanos.
— Jāsija vēl! — viņš ierosināja un viri baltajos virsvalkos atkal ķērās pie darba ...

Pēkšņi klusumu pārtrauca priecīgs, gavilējošs sauciens:

— Skatieties, skatieties! Atradu!

Cetras nogurušas sejas pavērsās pret gavilētāju un tūlīt arī atplauka platā smaidā. Pirmais darbinieks, tas pats, kas sākumā bija teicis, ka pelēkā masa sastāvēt tikai no grants un pelavām, tagad, statotāja rudzu smaidošs savā blakus!

— Nu, ko es teicu?! — pētījumu rezultātus lietišķi rezumējot.

— Izsakoties, agronomi.

— Tie ir rudzi, mūsu pērnā gada rudzi. Nesaprotu, kāpēc sēklu inspekcijas darbinieces mums nelauj tos sēt.

J. JUZEFS

— KĀ TEV LIEKAS, KAS UZVĀRĒS!
— GRŪTI PATEIKT. BUMBA IR APAĻA ...

I. Melgallis

PANĀKUMU ATSĒGA

— Ko jūs sakāt?! — kolhoza priekšsēdētājs neticīgi iesaucās.

— Izremontējāt visus traktoros?

— Jā gan, biedri priekšsēdētāj! — darbnīcu vadītājs nosarka kā jauna meitene. — Visi seši slimie traktori nu ir veseli! Kaut vai tūlīt var braukt uz lauka!

— Paga, paga! Jūs te man nestāstiet pasakas! — priekšsēdētājs sāka uztraukties. — Kā jūs varējāt salabot vecā Pičīņa traktoru? Tam taču trūka divu riteņu ...

— Dabūjam, — šoreiz priekšsēdētājam atbildēja traktoristi. — Dabūjam, biedri priekšsēdētāj!

— Nesaprotu, kā jūs varējāt dabūt riteņus, ja mūsu «Lauktechnikas» noliktavā to nav!

— Dabūjam! — darbnīcu vadītājs nosarka vēl vairāk, bet savu pušu vārdus apstiprināja. — Lūk, tur pagalmā stāv tas Pičīņa traktors.

— Tiešām! ... — paskatījies uz

izremontēto mašīnu, priekšsēdētājs apmierināts nokremšļojās. — Un vai arī Kristapa traktoru salabojāt? Tam taču bija jāliek jauns motors! Bet tādu mantu ar uguni nesameklēsi!

— Sameklējam ...

— Malači! — noslaucījis nosvi-
dušo pieri, priekšsēdētājs atpogāja virskrekla apkakli un turpināja iz-
jautāt jau ar zināmu prieku: — Arī Kārlēna traktoru salabojāt?

— Salabojām. Uzlikām jaunas kā-
purķēdes.

— Nu malači! Citu vārdu nevaru atrast! — priekšsēdētājs uzslavēja traktoristus. — Tad jau mums tagad ir septiņi traktori? Seši izremontētie un viens tas pilnīgi jaunais, ko pērn nopirkām ...

— Diemžēl tikai seši, biedri priekšsēdētāj, — darbnīcu vadītāja sārtie vaigi kļuva bāli. — To jauno mēs izjaucām rezerves daļās ...

J. JUZEFS

Šis un tas

Zirgkopim aizlēdza tuvoties zirgiem, jo pēc ņemas darbinieku vārdiem viņš dzerot pats un novedot arī zirgus no ceļa.

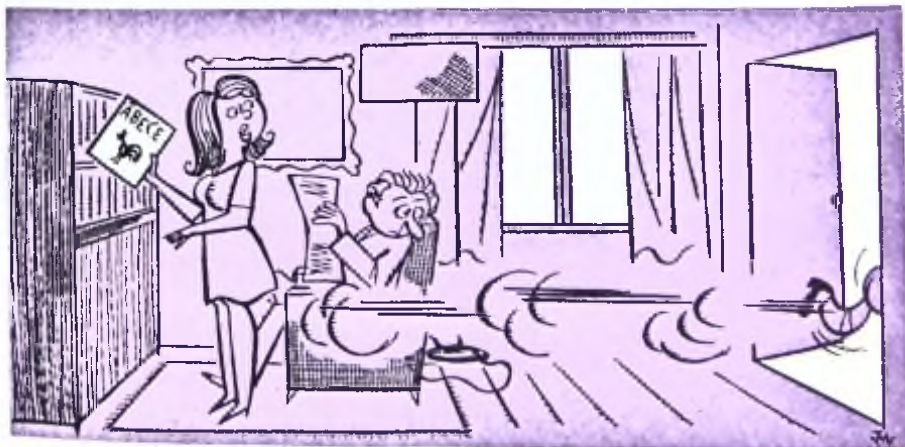
— Redzi, ar kādām dūsmām Otello īnauz Dez-
demonu! Var domāt, ka viņš tai tiešām grib pa-
darīt galu.

— Kas tur par brīnumu! Aktrise ir viņa sieva!

Runā, ka mājās arī sienas palīdzot. Šoreiz tomēr
pieņemšanas komisija māju nepieņēma. Objektam
nebija uzbūvēts jumts.

Ieraudzījis, ka ziedošanu traukš tikai dažas ka-
peiciņas, mācītājs dūsmīgi iesaucās:
— Dieva nav!

J. PODS

— PASKAT, KĀ VIŅŠ JAU PROT LASIT DOMAS!

I. Melgallis

— NU GAN IR SADEJUSAS — PASĀM NAV KUR DETIES...

HUMORESKA

Negribu lielities, bet es uzrakstīju humoresku. Izlasīju vispirms radiem, tad draugiem un pēc tam arī pažiņām.

— Kaut kas tur ir! — visi kā viens apgalvoja. — Tagad tikai skaisti pārraksti un aiznes kādam žurnālam!

Pārrakstīju. Uz rakstāmašinas. Trijos eksemplāros. Aiznesu uz redakciju.

Mani pienēma vēstulju daļas vadītājs, redaktors un galvenais redaktors.

— Gluži ciešami, — vadītājs izlasīja un pasmaidīja. — Kaut ko tādu sen nebiju lasījis!

— Ha-ha-ha! — redaktors smējās. — Goda vārds, jauki! No jums dienās iznāks lietaskoks!...

— Vai, tas taču ir lieliski! — galvenais redaktors slāpēja prieka asaras — Atstājiet!

Atstāju. Smadzināms soļoju pa ielu. Saulīte spīdēja, putniņi čivināja! Prieks par sevi un par visā pasauli.

— Ko tev teica? — radi, draugi un pazīņas zinārkārtīgi vaicāja. — Vai patika?

— Patika gan, — atbildēju un

lepni izriezu krūtīs. — Smējās, sīta man uz pleca un sauca par klasiķi.

Radi kļuva domīgi, draugi sarauca pieres, paziņas saviebās. Varēja manīt, mana atbilde viņiem nemaz nepatika.

— Tā, tā... — viņi teica. — Tā tad smējās. Bet kā tieši?

— Kā gan var smieties? — nesa-pratu. — Nu tā, kā visi cilvēki. Ha-ha-ha. Hi-hi-hi. Ho-ho-ho...

— Ha-ha-ha, — tas nav slikti! — radi, draugi un pazīņas piekrita. — Bet tas hi-hi-hi, tas šķiet aizdomīgi... Piedod, uz kuru redakciju tu aiznesi savu humoresku?

— Uz «Velnākērpja» redakciju, — atbildēju. — Uz kurieni gan vēl?

— Ak tu žē! — radi, draugi un pazīņas kori iesaucās. — Uz «Velnākērpju»! Pie satīriķiem! Vai tu, nelaimīgais, saproti, ko tas nozīmē, ja satīriķis sāk smieties?

— Tas nozīmē, — es izriezu krūtīs un jau pavēru durvis, lai pateiktu, ko tas pēc manām domām nozīmē, bet pēkšņi sastingu. Jā, ko tad īsti tas nozīmēja? Varbūt to, ka mana humoreska nemaz nav humoreska!

ZANIS EZITIS

Mīlo „Dadzīt“!

Steidzīgi nu brauc pie mums uz Madonu un glāb mūsu kultūrpreču veikala darbiniekus! Brauc pats un noliekt nedrīkst kādu ļoti gudru atslēgu meistaru, kas prot atmūķēt durvis...

Lietā, redzī, tāda: mūsu kultūrpreču veikala darbinieki pirms pāris mēnešiem sadomāja savā bodē inventarizēt preces, Lietā, protams, apsveicama. Tāpēc arī mēs, madonieši, šo pasākumu atbalstījām ar rokām un kājām.

— Inventarizējiet! — mēs pārdevējus mudinājām. — Kārtībai jābūt!

Dzirdot lādu atbalstu, tirdzniecības darbinieki piespauza pie durvīm lapiņu ar uzrakstu «Inventarizācija», aizslēdza durvis un... līdz pat šai dienai nekādi nevar durvis atslēgt. Ne pašī tiek laukā, ne pircējus laiž iekšā.

Mīlo «Dadzīt», steidzies nu mums žēlgt palīgā! Atmūķ, lādzu, kultūrpreču veikala durvis! Būsim Tev ļoti pateicīgi.

J. BINDEMANIS,
Madonā

KAM DOMĀTI UZRAKSTI

Pārtikas veikālā notika šāda saruna:

— Sekiet, lūdzu, kā jāsaprot uzraksti uz konservu kārbām un dažiem fasētiem produktiem?

— Kādi uzraksti?

— Tie, kas nosaka produktu derīguma termiņus...

— Ā, — pārdevēja beidzot saprata. — Par šiem uzrakstiem neuztraucieties! Ja mēs produktus pār-dodam, tad varat nešaubīties, ka tie ir derīgi.

— Es jau nešaubs, bet... — pircējs saminstinājās:

Pārdevēja pasauca veikala direktori. Tā ieaci-nāja pircēju savā kabinetā un teica:

— Redzat, dažkārt mēs pārdodam preces, kuru uzglabāšanas termiņi beigušies. Bet tādos gadīj-umos šīs preces nosūtām analīzei un saņemam speciālu atļauju...

Pircējs jutās ļoti neveikli. Viņš pat nožēloja, ka bija šo sarunu uzsācis.

— Un... šai gadījumā jums, profams, tāda at-lauja ir?

Tagad, savukārt, neveikli jutās direktore. Viņa uzaicināja pircēju apsēsties. Saruna ielga. Jo at-laujas, izrādās, nebija. Un tomēr...

Kad pircējs atstāja veikalu, viņš skaidri zināja, kam šie uzraksti domāti. Ja nevienam nefeiksiet, atklāsim arī jums šo noslēpumu: tie ir lielisks iegants, lai iepazītos ar simpātiskām tirdzniecības darbiniecēm!

A. LOKS

G. Bērziņš

BEZ VĀRDIEM.

N. Zvirbulis

STARP CITU

Cik daudz kautrīgu cilvēku rastos pasaulē, ja būtu apbalvoti ar goda rakstiem.

Neviens fik dziļi neizjūt savu pārkumu kā nevēga, kas sācis pamācīt speciālistu.

Fotospots — vēstulju rakstīšana meitenēm, kuru aģēli publicēti uz žurnālu vākiem.

Diploms — dažkārt vienīgais pierādījums, ka tā īpašniekam ir augstākā izglītība.

Pastaiga — līdzeklis, ko pilsēmieki izmanto, lai plaušas atbrīvotu no māju putekļiem un piepildītu ar ielas kvēpiem.

Ja negrib plemināt tēlniekus, var teikt, ka nelabojamu jaunumu skulptūrām nodara arī laiks.

— Velns, kā es vakar izgāzosi! — Kāpēc tu domā, ka izgāziesi? Tu tikai biji tik daudz iedzēris, ka zaudēji spēju izlikties.

— Ja suni esi pārkāpis, kāpēc nepārkāpt asti! — filozofēja buldoga īpašnieks.

C. MELAMEDS
S. ANTONS

— MĒS GAN SAVĀ JAUNĪBĀ TIK STIPRAS NEBUĀM...

E. Ozoliņš

LABVĒLIS

Tobrīd, kad atskanēja liktenīgais zvans, klausuli pacēla galvenais pavadītājs.

— Revīzijai... — kāds kaut kur tālu, tālu čukstēja. — Brauks lielā priekšniecībā...

Pavāram galvas sega sagriezās greizi, un viņš nostenējās, it kā tam plecās būtu pēkšņi uzvelts cukura maiss.

Pēc minūtes briesmīgo vēsti jau zināja viss virtuves personāls, pēc divām minūtēm oficiantes drudzāini krāsoja lūpas un pūderēja degungalus, bet pēc piecām — direktors izsludināja ārkārtēju stāvokli. Bufetē apmainīja pudeles un aizvēca sakaltušās sviestmaizes.

Pēc trim stundām direktors nomazgāja rokas un uzvilka baltu kreklu. Bet revīzija nenāca. Arī nākošajā dienā ne, arī aiznākošajā ne... Pamazām satrauktie nervi nomierinājās. Un tad atkal zvanīja telefons.

— Būs revīzija... To saka jūsu labvēlis... — Direktors nodrebēja, jo atcerējās, ka pagājušo nakti sapņi bija redzējušies melnu kāķi.

— Uzpost...
— Sakārtot...
— Novākt...
— Apmainīt...
— Pielikt...

Viņš neskopodamies izdaltīja pavēles.

Bet pārbaudītāji nenāca. Pagāja trīs dienas, pagāja četras.

— Kas ar mani notiks? — direktors vaļņināja. Mafi slējās stāvus, kad aprēķināja zaudējumus, kas radušies, gaidot bargos kontrolierus. Viegļprātīgi izsviestas sešdesmit septiņas sakaltušās sviestmaizes, norak-

stīti divdesmit ielīstusī šķīvji, malkā saskaldīti četri krēslu un logiem pielikti jauni aizkari. Un kur vēl puķes! Katrs pušķis maksāja trīsdesmit kapikas!

— Tā mani pliku pataists!... — direktors sāka riņķot pa kabinetu.

Pagāja nedēļa, labvēlis atkal ziņoja par draudošajām briesmām. Sevišķi stingri pārbaudīšot zupas un otrs ēdienus.

— Bet es tak nevaru izliet visu solanku — direktors iebrēcās.

— Neko darīt, būs jāizlej... — klausules otrā galā pamācīja.

Direktors trīsošiem pirkstiem paklikšķināja skaitāmos kauliņus, tad sameklēja baltu papīra lapu.

Pēcpusdienā kabinetā ienāca nenāzīstam pilsonis:

— Mani pamodušies sirdsapziņa...

— Ko jūs gribat? — direktors stingri noprasīja.

— Kad uzzināju, ka jūs tiešām esat licis izliet visu zupu, manī ierunājās sirdsapziņa...

— Kas jūs tāds esat? — direktors iebrēcās.

— Esmu cilvēks, kas, diemžēl, divus mēnešus bija spiests pusdienot jūsu ēdnicā. Tāpēc zvanīju pa telefonu un stāstīju par revīzijām. Pēc tam vismaz nedēļu varēju ļoti labi paēst.

— Bija man to zināt! — direktors ievaidējās.

— Neuztraucieties! Es rīt aizbraucu.

— Par vēlu. Esmu jau iesniedzis atlūgumu...

E. ZIEMELIS

BŪSIM PAZĪSTAMI

Nezinu, kā tas iegadījās, kā nē, bet Jānim Ķercim no Rencēnu ciema «Vaivariem» kādu dienu uzradās briesmīga ēstgriba. Tik briesmīga, ka Jānis būtu spējis vienā rāvienā apēst zirgu ar visiem pakaviem. Bet kur mūsu mehanizācijas laikmetā izbadējies cilvēks lai ņem zirgu! Zirgs tagad ir retāk sastopams par baltu zvirbuli, tāpēc Jānim atlika tikai ķert bisi un skriet mežā. Varbūt tur gadīsies kāds zilonis, kāds mamuts, ko varētu nokniebt un turpat uz vietas apēst.

Ne zilonis, ne mamuts Jānim, diemžēl, negadījās, toties viņam laimējās nogāzt varenu alni. Ak tavu postu — tiklīdz bada cietējs savu medījumu sāka dalīt gabalos un stūķēt mājā, parādījās mili cilvēki un sacīja:

— Nāc, Jānīt, mums līdz! Citādi no lielas ēšanas vari pārsprāgt, un ko tad mēs darīsim?

Tautas tiesa nolēma, ka lielēdžam jāsamaksā 500 rubļi un viens gads jāpavada valsts maizē. Tur, kā zināms, pat bezcerīgi rīlas iemācās ēst ar sātu.

Ridziniekam Harijam Stankevičam, kas dzīvo Dāvida ielā 1, dz. 4, uzbruka vēl negantāka ēstgriba. Viņam ar vienu alni nepietika, tāpēc Harijs nošāva veselus divus. Sakarā ar to laimīgajam šāvējam nācās izvilkt no kešas 1000 rubļus. Pēc tam viņu, tāpat kā Jāni, Tautas tiesa palūdza uz laiciņu pārvākties valsts maizē.

Vēsts par Jānu un Harija nenormālo ēstgribu nāca ausis Alūksnes MRS Laicenes mežniecības mežsarg-

gam Rolandam Avotiņam. Viņš kļuva stipri domīgs, stundām klīda pa mežu un paklusām murmināja:

— Ak, nabaga zvēriņi, kā jūs paglābt no rījīgiem subjektiem? Kur jūs slēpt, kur sargāt?

Domāja, domāja, kamēr izdomāja! Ieraudzījis meža cūku, Rolands tūdaļ norāva no pleca bisi un iesaucās:

— Zini ko, cūciņ? Es tevi paslēpšu savā vēderā!

Un paslēpa, labais cilvēks!

Tas, protams, bija zālamaniiski gudri darīts, jo nav taču ticams, ka izsalkušas personas šaus mežsargu vēderos paslēptas cūkas.

Bet, kā zināms, nepateicība ir pasaules alga. Baidoties, vai Rolands savā amatpersonas vēderā neiedomājās paslēpt arī pārējos meža loņus, viņa priekšniecība palūdza, lai attāpīgais vīrs pameklē sev darbu citur un uz šķiršanās iemaksā valsts kasē 200 rubļus.

Līdzīgs bija arī Smiltenes MRS «Medņu» saimniecības mežziņa vietnieka Dailoņa Stipnieka liktenis, kura vēderā laimējās paslēpties ragainam alnim. Sakarā ar to arī Dailonim nācās atvadīties no sava atbildīgā posteža un 500 rubļiem.

Kā redzams, ne pārmērīga ēstgriba, ne pārmērīga dzīvnieku mīlestība pie laba gala neved. Ko lai dara! Izsalkušu dabas draugu liktenis no laika gala ir bijis drūmi bēdīgs. Un, spriežot pēc visām pazīmēm, tāds tas arī paliks nākotnē.

A. VECKUMELIS

— JĀ, BET VIŅŠ AR TO JAUNO ELEKTRISKO MASINU DZEN BĀRDU DIVAS REIZES DIENĀ!

E. BULMONIS

PROTOTIPI

Viesībās pie Kriksļiem nejausi izplāpājos, ka rakstu feletonus.

Pirmais atļāpās pats Krikselis. Viņš apkrita man ap kaklu un nobūcoja.

— Malacis! Es arī kādreiz milēju šo to uzrakstīt. Tikai tālāk par mīlestības persiņām skolas gadus netiku.

Arī namamāte pievērsa man uzmanību. Viņa uzlika uz mana šķīvja mīkstākos cepeša gabaliņus. Bet vecpuišs Džulians viltīgi piemiedza aci un krekstīgi nosmejās:

— He-he-he, špicbūks tāds! Feletonus raksta! Piparotām anekdotēm

pilns kā maiss, bet mums stāsta, kā kaltēt zāļu tējas! Nu, nu, nekautrējies, klāj vajā, bērni pa to laiku lai izskrien pagalmā sunišus paspēlēt. Un sievietes var neklausīties, he-he-he...

— Es nevienu anekdoti... un vēl tādas... — apjukumā nezināju, ko atbildēt.

— Pagaidiet! — mani pārtrauca Kriksēļa sievas brālis. — Vai jūs gadījumā neparakstāties kā Pumpurmiķelis?

— Jāāā...

— Tātad jūs par mani rakstījāt feletonā «Viņšētas guļava»?

— Tieši par jums nē... Es tikai izmantoju jūs kā prototipu...

Kriksēļa radagabals paslējās kājās un, pieri sarāucis, blenza mani kā vērsis toreadorā. Par laimi, iejaucās mans blakussēdētājs.

— Pareizi darijāt! — viņš iesauca un, paskatījies uz klātesošajiem, turpināja: — Varu jums pastāstīt tādus faktiņus, tādus... Bet labāk iesim blakusistabā.

Kad mēs atgriezāmies, lielākā daļa viesu pēkšņi atcerējās, ka viņiem vēl kārtojamas visādas darīšanas, un steidzīgi atvadījās.

Palikušie sasedās tuvāk, pacēla glāzītes par maniem radošajiem panākumiem, un sarunas atsākās no jauna.

— Ceru, neesat palicis iedomīgs un neatteiksis rakstīgu bērnudārza sienas avīzei?

— Jums labi padodas! Jā! Jums laikam ir sava rakstāmašīna? Vai nē? Vai jūs nepārrakstītu man dažas kokteiļu receptes?

— Zināt, es arī rakstu. Tikai ne garumzīmēm netieku galā. Kaut arī mani sudzības aizvērē ļoti lasījuši, jo nevarot neka nopirkt ja jūs palīdzētu...

— Uzrakstiet man tādu lugumrakstu, lai autoinspektors atļautu tīrības!

— Mūsu puikniņš netiek galā ar domrakstiem...

— Es drīz miršu. Uz kapa plāksnes būtu jāiekal...

Izbēgu uz ielas bez mēteļa un cepures.

Bet savam liktenim izbēgt nespēju. Tagad palīdzu bērniem tikt galā ar domrakstiem. Pārrakstu dažādas kokteiļu, vīnu un rasolu receptes. Sastādu lūgumrakstus, testamentus un nekrologus. Saceru runas kristībām, pilngadības svētkiem, kāzām un bērēm.

Kriksēļa viesi no manis vairs nebēg, jo prototipus nemeklēju. Rakstīt feletonus man neatliek laika.

G. BĒRZIŅS

TRIKI VENTSPILI

Cirks patīk daudziem. Un, protams, daudzus interesē cirka numuru noslēpumi.

Patiesi, kā tas var notikt? Iluzionists paņem tukšu pudeli, piesit tai ar nūjiņu un pēc tam no šīs pašas pudeles pielej glāzīti pēc glāzītes! Mīklaini! Vai arī tāds numurs. Cirka mākslinieks pašā arēnas vidū, visiem redzot, ieliek cilindrā kāpostgalvu, bet no turienes pēc brīža izceļ trusi. Jociģil!

Un tomēr šie cirka numuri nobāl, kad mēs ieskatāmies Ventspils pilsētas Tautas kontroles komitejas lietās.

Nesim kaut vai Ventspils Jāņa Rudzutaka zivju konservu

kombināta zvejas ostas darbinieku triku.

Numurs ļoti vienkāršs, bet tai pašā laikā pilnīgi nesaņemams. Osta saņem desmit dzelzceļa cisternas dīzeldegvielas, iztukšo tās, nosūta uz skalotavu. Un te atklājas, ka astoņas cisternas patiešām ir tukšas, bet divas tikai pustukšas. Abās kopā atstātas gan drīz veselās divdesmit tonnas. Par 2397 rubļiem!

— Ostas darbinieku aizmārsība?

— Nevīzība un slinkums!

— Ļaunprātība!

Ilgi minēja ventspilnieki, kā tas varēja gadīties, bet tā arī neuzminēja. Tad viņiem nāca

talkā paši numura autori — zvejas ostas darbinieki.

— Tas ir ļoti vienkārši, — viņi paskaidroja. — Gadījās tā, ka nespējām laikā dīzeldegvielas cisternas iztukšot. Nu ko? Neiesim taču maksāt soda naudu par dīkstāvil! Sanktu pāris simti rubļu! Bet mums dārga katra iestādes kapeika... Tāpēc aizsūtījām arī pustukšas cisternas!

Vai nemsim Ventspils Jūras tirdzniecības uzņēmuma Ventspils kantora universāliekala «Jūrnieks» darbinieku triku.

Šī pašā veikala strādnieki, atveduši uz rajonu Patērētāju biedrības otrreizējo izejvielu

sagādes iecirkni tukšas kartona kārbas, mazliet pagrozījās un tad sagādniekiem par brīnumu sāka vilkt no kastēm pilnīgi jaunas kažokādas cepures. Vienu, otru, trešu, ceturtu...

Sagādniekiem, protams, tādus brīnumus redzot, mutes palika vajā.

— Ja jau jūs esat tādi brīnumdari, — viņi lūdzās, — izceliet no tām tukšajām kārbām arī mums kādu deficīta precīti!

— Cūkādas portfeli!

— viens čukstēja.

— Cimdus! — otrs dielēja.

— Sandales! — trešais prasīja.

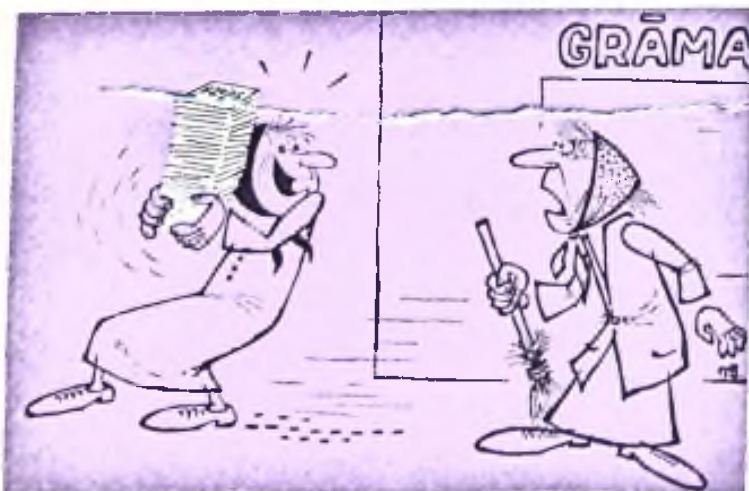
— Soreiz to nevaram! — strādnieki noplātīja rokas. — Varbūt citreiz!

— Kāpēc šoreiz nevarat? — sagādnieki nerimās.

— Nu tāpēc, — atmaskotie burvju mākslinieki vēlāk paskaidroja, — ka šoreiz veikala rūpniecības preču nodaļas darbinieki pabāza zem lētes, cietiem vārdiem, iebāza tukšajās kārbās, kažokādas cepures. Pabāza un aizmīrsa...

Jā, varenius trikus laisa Ventspili. Bet Tautas kontroles darbiniekiem ir ļoti vērtīgas acis. Tāpēc viņi viens, divi atklāj visus triku meistaru noslēpumus.

J. PODS

— KO, TU AR DZEJOĻIEM SĀC AIZRAUTIES!
— NĒ JAU, BET KAS TUR BIJA PAR RINDĀMI!

„Dadzā“ konsultācija

JAUTĀJUMS: Kapēc Valmieras stikla šķiedras rūpnīcas un piena kombināta saldētavas strādnieki, ejot uz darbu, splesti vai nu rāpoti zem dzelzceļa vagoniem, vai lekti tiem pāri?

ATBILDE: Tāpēc, ka, stridēdamās par to, kas ir lietderīgāk — pārcelt Valmieras staciju vai minētos uzņēmumus, vietējās testādes, šķiet, aizmirsušas trešo iespēju: proti, ka pāri dzelzceļam var uzbūvēt gājēju tiltiņu...

JAUTĀJUMS: Kas vainīgs, ka Valmieras rajona lauksaimniecības arteļa «Straume» kolhoznieks Jānis Pluksinālis pērn nav izstrādājis darba dienu minimumu?

ATBILDE: Vainīga ir arteļa valde, jo tā nav pienācīgi novērtējusi Pluksināša organizatorisko talantu un noraidījusi viņa prasību pēc brigādiera amata. Bet strādāt ierindas darbā, protams, būtu zem organizatora goda.

JAUTĀJUMS: Kādēļ Valmieras kafejnīcā «Sports» visas vietas bieži aizņem vecāki vīri, kas stiprinās pāri mēram?

ATBILDE: Pirmkārt, viņi to dara, lai nejaulu stiprināties sportistiem, kuriem tas nepavisam neklājas. Un, otrkārt, dažās Valmieras sporta bāzēs veselības grupām nodarbību praktiski nav, turpretim kafejnīcā tās vienmēr iespējams sarīkot.

JAUTĀJUMS: Kā jūs domājat, vai Ventspils rajona Mičurina kolhoza viegli atšķirt nenosusinātos laukus no meliorētajiem?

ATBILDE: Ļoti grūti. Un tomēr viens pieturas punkts ir. Ja lauks ir aizlaists un dod zemu ražu, bet grāmatveidības papiros atslātas melioratoru pēdas, jāpieņem, ka tas tomēr ir meliorēts.

DR. SINEPE

Sulu mēnesis Kašķu ciemā

Auga bērzs starp divām sētām,
Kur no sena naida rētām
Vīri igni, sievas piktas,
Kaimiņattiecības sliktas.

Zeme bērzu neplekrāpa —
Sulas jāva sūkt, cik slāpa.
Vīri steig, lai bērzu slauktu,
Slaukšanu viens otram jauktu.

«Rudais gailis, — vecais ķērcs,
— Manā podā knābi mērcs».
Secināms no lielās steigas:
Putniņam nupat būs beigas!

Sasists pods un sulas pludo ...
Bet kas ir ar gaili rudo?
Rudais dzied un citi gaiļi
Viņam atbild tikpat daiļi.

Paguva bērzs krītot gausties:
Nespēju ar vēju lauzties ...
Mani izsūca kā dēles
Tie, kam kašķēties niez mēles!

Atliek tikai rīkot talku
Un uz pusēm dalīt malku.
Izlēma pēc strīdiem gariem:
Katru skabargu uz svariem!

J. DRESLERA zīmējumi un teksts

Atzīšanās

Parkis visu nedēļu nerādījās darbā. Vietējās komitejas priekšsēdētājs jau sāka gudrot, vai nevajadzētu sūtīt pie darbabiedra kādu delegāciju, kad pēkšņi Parkis ieradās pats, paskaidroja, ka esot slimojis, un palūdza piešķirt viņam pabalstu no vietējās komitejas līdzekļiem.

— Tikai desmit rubliņus! — viņš vārgā balsi čukstēja. — Zālem!

— Nav ne kapeikas! — priekšsēdētājs demonstratīvi atrāva kases skapiša durvis. — Pats vari parliedzināties.

— Divaini! — Parkis, ļoti sarūgtināts, šmakstlāja lūpas. — Vēl pirms nedēļas bija sešdesmit rubļi. Pats taču teici.

— Tas bija pirms nedēļas, — priekšsēdētājs ar troksni aizcirta kases skapiša durvis. — Bet pirms nedēļas Salmenieks pieprasīja pabalstu dzimšanas dienas svinēšanai.

— Visus sešdesmit rubļus?! — Parkis sašutis jautāja.

— Nē, nē, — priekšsēdētājs viņu nomierināja. — Tikai desmit rubļus. Nu, bet desmit rubļus mēs, arodbiedrības aktivisti, izņemām, lai nopirktu Salmeniekam dāvanu.

— Nu, zini ... — Parkis aizsvilās. — Mani dzimšanas dienā pat neapsveica, bet šitam plencim dāvanu pasniedz! Cik man zināms, viņš par pagājušo gadu biedru naudu vēl nav nomaksājis ...

— Pareizi, pareizi ... — Parka vārdi priekšsēdētāju nemaz nesamulsināja. — To mēs nebijām aizmirsuši. Tāpēc sākam piešķirām viņam pabalstu arodbiedrības parādu nomaksāšanai — trīsdesmit rubliņus. Un tikai pēc tam, kad parādnieks visu biedru naudu bija nomaksājis, pasniedzam viņam dāvanu.

— Nu labi, labi. Pieņemsim, jūs rīkojaties pareizi, — zobus griezdams, Parkis centas smaidīt. — Bet desmit plus trīsdesmit, plus desmit sastāda tikai piecdesmit rubļus. Tātad desmit rubļi jums vēl palikuši?

— Savamam! — Priekšsēdētājs sāka plūkt matu. — Tu spried kā mūsu arodbiedrībai pavisam svešs cilvēks! Vai tad tu vairs nepazīsti savu kolektīvu? Ko tā slimība ar tevi ir izdarījusi! Desmit rubļus mēs bijām spiesti piešķirt Matildei.

— Kāpēc Matildei? Dzimšanas diena taču bija Salmeniekam!

— Tur jau tā lieta. Redzi, vienīgi Matilde atcerējās, ka dzimšanas dienu Salmeniekam mēs šogad jau vienreiz nosvinējām. Un gribēja par to ziņot priekšniekam ...

— Saprotu! — Parkis smagi nopūtās. — Starp mums runājot, arī es neslimoju. Svinēju kaimiņa brāļa bēres. Taču, kad sieva uzzināja, ka tas kaimiņa brālis ir dzīvs, piedraudēja mani nosūdzēt, tāpēc jau arī gribēju viņai uzdāvināt smaržu komplektu par veselīem desmit rubļiem ...

J. JODS

Pildzinijs paušara nakti

Tas, par ko gribu jums stāstīt, notika nesen.

Bija silta nakts. Smaržoja priedes, spīdēja dzeltenis mēness un ceļš mani aizveda romantiskā meža klajumā. Un tad... es sastingu!

Saprotiet, tie nebija jokli ledomājiņies šādu ainu: deg ugunsurs divvainām zilganām liesmām. Un apkārt tam spočīgi stāvi, kas sēž gaisā!

Aizšāvos aiz resnas priedes un nespēju soli pāspert ne uz priekšu, ne atpakaļ. Kājas trīcēja.

Nakts klusumā sadzirdēju balsi. Viņi runāja Vārdi skanēja dobi un apslāpēti.

— Pret nogurumu var cīnīties, — viens teica. — Vajag kustināt kāju pirkstus.

— Pagājušajā nedēļā es nepātraukti nosēdēju desmit stundas, — mēness gaismas cauraustajā noslēpumainībā ieskanējās cita balss.

— Tikai viena nelaime, — klusi nofeica trešais, — kad nāk pāri desmit stundām, izbeidzas smēķi.

— Man vislielākās grūtības ir pamošanās brīdī, kad piemin manu vārdu. Es parasti ieeju tik dziļi sevī... — sīks tenoriņš ierunājās.

— N-nu jā, tu jau vēl esi jauns. Ar laiku... — norūca pirmā balss.

— Jogit! — es izdvesu.

— Kas par jogiem? Tie ir lielie sapulčoņi, — kāds man aiz muguras teica.

Apsviedos. Tur stāvēja pavēcs virs ar bisi un medību somu.

— Sapulčoņi? — es jautāju.

— Nu tie, kas bez jēgas sēž visādās sēdēs un sapulcēs. Rekordisti. Viņiem te šonakt tāds pikniks vai konference.

Sai brīdī no krūmāja iznīra slaidis puisis un aizslīdēja uz ugunsura pusī.

— Un šis? — es piebikstīju nejausajam sarunu biedram.

— Šitais ir iemanījies nedzirdami un nemanāmi atstāt sapulces un atkal tanis atgriezies, — vecais čukstēja man pie auss.

Beļ tie pie ugunsura joprojām nebija pakustējušies ne par mata tiesu. Nu īstas skūpiģuras.

Jaunais cilvēks uz mirkli apstājās pie ugunsura, tad, tāpat kā ieradies, atkal nozuda krūmāja virzienā. Klusi, bez skaņas.

Uzpūta viegls vējiņš, un pāri mūsu galvām aizslīdēja ēna. Pareizāk, ēnas ēna.

— O, šitais ir vislielākais ziķeris, — vecais mednieks ar cieņu izdvesa. — Viņš spēj ierasties trijās četrās vietās vienlaikus.

Ēna slīdēja pār ugunsuru, un tad notika kaut kas negaidīts. Viena šķila spēji iekvēlojās, uguns uzšāvēs naktīgajās debesīs, ēna uzliesmoja un acumirklī izkūpēja.

— Redzat, — viens no sēdoņiem izdvesa, — sadega cilvēks darbā...

A. DOKSNA

Spurainas domas

«Mani negēma no dzīvokļu uzskaites, jo aprēķinot, lai arī tas nebija likumīgs»

«Riteņtratoru izīstojām lauku apmācītoņiem»

«Maina divstābu dzīvokli pret visām labietībām»

«Mani ar telefonu savienoja nepareizi»

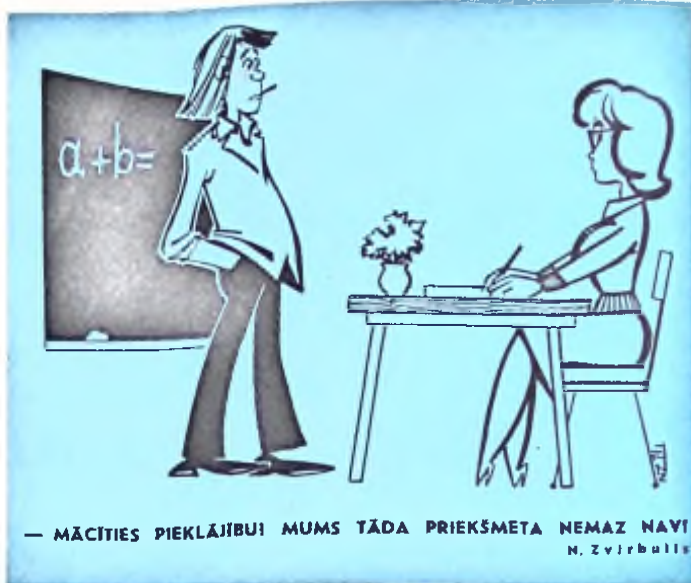
«Daudziem sapaidhājēni, sels bija ataras un ziedis»

«Stimoju ar vairākām alids sliktībām, tājs skais ir siju reismatismu»

«Stāstī fak udens, tam būtu vajadzīgs vismaz iekozs remonts»

«Viens mans dēls vrodas dienestā, cik vēl būns»

Norakstījis
A. BRIEDIS

U. Mežavilks

JOKA PĒC

Ja cili planāto iemēģināt izdzērt mums vārdu kontu ar kvēlām, doņināt kontaktus!

Fotogrāfijas pierāda, ka seja ir arī tiem, kam pēc ļaunu domām savas sejas nav.

Divkūpains kantiļi — tas pats vienkūpains, tikai ierakbula dānēja skatījums.

Prāta aptumsumu arī pārdēmoni nepāļ pārdēst.

Lai dzemdētu patiesību, ar šīrdēlāns vien nepietiek.

Pozīga — cilvēks, kas jums izdara pakalpojumu cerībā, ka atbildēt viņam ar to pašu; labs pozīga — cilvēks, kas, ļoti patīdams jās, uz priekšpalpojumiem nācis.

Studinājums «Gaišs kambiāts meklis sargus-vaģetārietus»

M. CALIS

Sporta dzīves anahronika

Kad laukuma saimnieki atteicās ledu nokaisīt ar smiltīm, N. meistarkomandas hokejisti no spēles atteicās.

Kad «Juglīnas» futbolisti vienas spēles laikā iesita pretinieku vārtos sešto bumbu, skatītāji, kas tādu vārtu birumu nebija redzējuši visos sezonas mačos kopā, sāka neganti aurot:
— Bodītel! Tas vairs nav futbolists!

Pieskrējis pie latinas, kas bija uzstādīta piecu metru augstumā, kārtslēcējs Zakītis pēkšņi atteicās no mēģinājuma pārvarēt augstumu, jo pamantāja, ka rokās tur nevis kārti, bet stafetes kociņu.

Abu volejbola komandu fikšanās noritēja spraigi, bet draudzīgā atmosfērā. Sevišķi izcēlās uzbrucēji. Viņu gremdes nebija atvairāmas. Kuras komandas uzbrucējs gremdēja, tai punkts bija rokā.
Grūti pateikt, kā beigtos šī aizraujošā cīņa, ja pēkšņi kāds no skatītājiem neiesaucos:

— Uzvelciet taču beidzot tīklu!

Pupmuižas un Zilenieku draudzības mačs boksa beidzās ar spožu zaudētājkomandas trenera Papūšļa uzvaru.
Viņš pārmānīja no uzvarētāju komandas pie sevis visus labākos bokserus.

J. ODS

— VIŅA NU GAN IR DARĪJUSI VISU, LAI NOLIKTU EKSĀMENUS!
E. Ozoliņš

Iepazīšanās ar pircēju reakciju

Rindā stāvēšana nav sevišķi patīkams veids, kā pavadīt laiku.

— Vēl gadās, ka arī mūsu veikalos cilvēki zaudē daudz...

...savā laikā sprieda Arojas patērētāju biedrības vadītāji. — Ar rindām dižoties nav nekāda pamata. Tiesa, mēs jau arī neļepojamies. Bet tā vien ir par maz. Jāspēr solis uz priekšu un galīgi jālikvidē nīkšana veikalos. Kā to izdarīt? Acmredzot, jāiepazīst pircēja reakcija uz dažādu preču parādīšanos. Aiklājuši cēloni, mēs atradīsim arī ceļus, kā izskaust pašu parādību. Tāpat — kāpēc cilvēki stāv rindās? Lai nopirktu ejotās preces. Elektriskās zābākbirstes mierīgi var gulēt plauktos mūžību un trīs dienas. Bet parādīet jūs pircējam vienkāršu galas maļamo mašīnu vai — kas pavisam frāki — vispārīgāko tējas krūzīti! Tad jūs tūlīt pie veikala varēsiet atrast visus savus paziņas. Arī pēc

dažādiem produktiem ir dažādi pieprasījumi. Apelsīnus izpērk ātrāk nekā ķirbjus. Tāpat nav vienāds pieprasījums pēc dažādiem galas izstrādājumiem. Kur meklējama izeja?

— Acmredzot, jāpārdod produkti, pēc kuriem nav rindu... — ieskanējās viena balss.

— Bet ko darīt ar tiem, pēc kuriem...

— Arī tos bojā nelaidīsim. Tik daudz mēs varam arī paši uzņemt!

Tā arī izdarīja. Atvēra pašu darbiniekiem kiosku, kurā pārdeva preces, kas veikalos radīja rindas. Nu rindu vairs nebija.

Pircēju reakcija ar to it kā būtu izpētīta. Nāks laiks, nāks padoms, un varbūt kaut ko dzirdēsim arī par augstākstāvošo tirdzniecības iestāžu reakciju.

O. MĀRCIS

Kas maksās?

Agrāk minerālmēslus izsēja ar rokām. Tas radija daudzās nepatīkšanas un grūtības. Sievas mājās rāja savus vīrus:

— Kur nu atkal esi mētājies?

— Nekur! — vīrs taisnojās. — Šodien atkal ar rokām kliežu minerālmēslus un apputēju kā peķi.

Talkā nāca lauksaimniecības mašīnu konstruktori un būvētāji, kas mēģināja radīt mašīnas šā darba atvieglošanai. Daļēji tas izdevās, bet ne galīgi.

— Tādai mašīnai jāstaigā pakal ar ellas kanniņu rokās, — sūdzējās laukkopji. — Un arī tad minerālmēsli sagrauz dzelzs daļas. Ar izsēšanu tāpat iet kā pa kalniem un lejām. Vietām ar kaudzi, citur — kā zilumzāles.

Taču ir arī citi panēmieni un iespējas, kā izkaisīt minerālmēslus uz tīrumiem.

Kādā sanāksmē Kakenieku padomju saimniecības pārstāvis runāja par 26 tonnām minerālmēslu, kas uz lauka nonākuši tā, ka strādniekiem pat mazo pirkstiņu nav vajadzējis piedurt.

— Es gan neņemos pilnīgi droši apgalvot, — viņš teica, — bet man tā vien liekas, ka tas nav noticis bez rajona «Lauktechnikas» labvēlīgas līdzdalības...

— Sūkumi, tikai sūkumi, — blakussēdētājiem čukstēja pieminētās organizācijas pārstāvis. — Vai tad tos vērts pieminēt?

— Arī es gribēju runāt par to pašu, — Šķibes sovhoza darbinieks sacīja. — Un buķetei pievienot arī no savas puses lauru pušķīti, kas pienākas «Lauktechnikai». Mūsu laudim nebija jāsvīst, lai, tāpat kā iepriekš minētajā gadījumā, uz lauka nokļūtu trīsdesmit tonnas minerālmēslu.

— Sūkumi vien! — jau pusbalsti ieminējās tas pats «Lauktechnikas» darbinieks.

Tad tribīnē kāpa kolhoza «Gaisma» pārstāvis:

— Es tikko dzirdēju, ko teica Šķibes un Kakenieku laudis. Dzirdēju arī «Lauktechnikas» biedra replikas. Un atļaujiet man viņam pilnīgi pievienoties. Viņam ir taisnība. Jo tie patiešām ir tikai trije sūkumi. Kaut kādas smiekla divdesmit trīsdesmit tonnas! Ja ir astoņdesmit tonnas, kā pie mums, tad gan vērts runāt!

Tagad arī pārējie Dobeles rajona saimniecību laudis gribēja zināt, kā tas noticis. Bet «Lauktechnikas» pār-

stāvis palika izvērtīgā: *nevar jau nekāda liela muiža...*

Jā, patiešām. Visi runājošie varēja vienoties. Stacija minerālmēslu nosvērā. Iekrāva «Lauktechnikas» mašīnās. Uzrakstīja pavadzīmi. Pēc tam mašīnas aizņēma uz saimniecībām. Tur kravu pārbaudīja, un diezgan bieži konstatēja:

— Te, atvainojamies, nav pilna svara.

— Mēs arī atvainojamies, — šoferi atbildēja, — bet ar to svaru — cik ir, tik ir.

— Tad jau iznāk, ka minerālmēsli ir pazuduši!

— Nosveriet zemeslodi, un jūs pārliecināsieties, ka nekas nekur nav pazudis.

Minerālmēslu izkliedēšana pēc jau aprakstītās metodes turpinās arī šogad. Auces padomju saimniecībā tikai 5. janvārī vien pēc pavadzīmes 414 572 nesapēma 340, pēc pavadzīmes 414 582 — 60 kilogramus granulētā superfosfāta un pēc pavadzīmes 414 581 — vēl 120 kilogramus. Par to uzrakstīja aktu un nosprieda:

— Nu gan tiem rakariem klāsies plāni. Lai ar šiem aktiem iepazīstas tiesas viri un pasaka stingru vārdu...

Tā domāja saimniecības grāmatveži. Apskatījusies likuma pantus, juristi izteica mazliet savādākas domas:

— Zināt ko, vai jums neliemas, ka tā suma ir pārāk niecīga, lai lietu būtu vērts izskatīt pie tiesas galdā?

Sajā gadījumā zaudējums bija 19,42 rubļi.

Aiznesa dokumentus uz rajona «Lauktechnikas» nodaļu.

— Nē, nē un vēlreiz nē! Mēs nekādas pretenzijas nepieņemam, — tur atbildēja. Un nepieņēma. Un zaudējumus nesedza.

Tas, ka tiesas viri negrib ņemt pretī iesniegumus par nelielām summām, būtu saprotams. Taču tādā gadījumā rodas problēma — kā piespiest vainīgo segt nodarītos zaudējumus? Diemžēl, ir arī lielākas problēmas. Kas maksās nevis par kilogramiem, bet gan par minerālmēslu tonnām? «Nē, nē, nē» dzirdēts līdz apnikumam. Un nu jau pagājis pietiekami ilgs laiks, lai atrastu iestādi vai personas, kas pasaka: «Jā, diemžēl, nāksies atdarīt maku...»

M. OSIS-OSITIS

EKSPERTĪZE

Inženieris Kalniņš kaut ko izgudroja. Un tad sāks! Vieni bija «par», otri «pret», trešie svārstījās. Beigās kāds ierosināja:

— Izbeigsim šo strīdu! Paaicināsim ekspertu no radniecīgas iestādes. Ar gaišu galvu un autoritāti. Kā viņš nolems, tā būs.

Eksperts atbrauca ar taksīti. Uz mūsu rēķina. Ienāca, pajautāja:

— Kurš ir Kalniņš? Vārbūt Kārlis? Ja tas pats, tad es tūlīt varu dot vislabāko atsauksmi un visaugstāko novērtējumu. Kalniņam ir gaiša galva un autoritāte.

Kadru daļas priekšnieks pretī:

— No kurienes jums tādas ziņas?

— Ko, jūs nezināt? — atbraukušais speciālists brīnījās. — Ja Kalniņam nebūtu gaiša galva un autoritāte, kas viņu uzaicinātu par mana izgudrojuma ekspertu!

M. ARĀJS

DAGNIA ZIGMONTE Necilais varonis

Atliek tikai pabrīnīties, kā vienmēr vēl cilvēces lielākā daļa, klusēdama un nolieverodama, patsi garām pašiem spīgtākajiem indivīdiem, kadim vien iznācis steigāt pa zemas virsu. Varbūt tāpēc, ka šie indivīdi ārēji ne ar ko neatšķiras no citiem? Varbūt tāpēc, ka viņi nav veikusi skajas varon-darbus? Bet kur tad paliek klusie, neuzkrītošie veikumi? Es nezinu, es nezinu... kaut kas to tie-lām nav kārtībā. Bet, lai mani vārdi neizskanētu kā tukšs apgalvojums, atļaujiet pastāstīt par vienu no šādām izcilām personībām. Viņa vārds bija Melhiors, uzvārds Puskrūmājs, augums pēc pilngadības sasniegšanas nedaudz pāri vidējam. Sievietes nepagriezās atpakaļ, kad uz ielas pagāja viņam garām, un tas viss tikai tāpēc, ka šeit izcila dvēsele bija paslēpusies necilā čaulā. To jāpiemē, ka Melhiors no savas puses nedarīja nekā, lai pievērstu sev cilvēku uzmanību. Viņš nesau-dzēja bārdi, kad to darīja gandrīz visi, jādama pat, ka viņš noliks skūšanās aparātu malā tikai tad kad bārdas būs jau visiem, atskaitot vienīgi viņu — un arī tikai tāpēc, lai visiem nebūtu uz viņu jānoskatās kā uz pedējo un vienīgo bez-bārdaini, tālā savā ziņā muzeja eksponātu. Viņa bikses nekad nebija pārāk šauras vai plašas, īss vai garas, un viņš nēsāja rokas un nevis kabatas pulksteņi, lai gan viņa vecaistēvs, ļoti lāga cilvēks, viņam mantojumā bija atstājis kārtīgu sudraba stipulu un tagad tādu īstais laiks celt godā šādu dārgumu.

Melhiors visnotaļ bija atsities savā mātē, kura bija neparasti jūtīga rakstura sieviete. Viņa op-meklēja gandrīz visus simfoniskos koncertus un dzeji valstītas pēcpusdienas, un ne bez pamata pati mēdza sacīt, ka šev par nelaimi viegli jo viegli protot atšķirt īsto no neistā, draugu no ne-labvēļa, lai kā arī tas censtos izlikties. Viņa bija pirmā, kas apjauca Melhiora uzticīgo, pieklāvīgo dvēseli un brīdināja: «Dēļ, uzmanies, pasaule ir ļauna!»

— Viņš tikai palūkojās manī ar savu godīgo ska-tienu un atteica: «Māmiņ, es nespēju tam ti-cēti». — Melhiora māte pēc tam stāstīja savām draudzenēm. — Es redzu, manam puisītim nebūs viegla dzīve...

Draudzenes nopūtās reizē ar viņu, un tad pa-stāstīja to savām draudzenēm, un tas nopūtās sa-vukārt. Viņas visas kā viena saprata, ka likteņa netaisnība ir bijusi raidīt pasaule cilvēku ar tik jūtīgu, neapbrūotu sirdi.

Melhiors paaugās. Par spīti mātes drūmajam pārogumam vēl neviens viņu nebija aplau-pījis, un arī bezdabīgās viltības dzijas Melhioram līdā šim vēl nebija izspēdies palībi. Bet tom tādu vēl laika bija diezgan, un Melhiors gados tik jauns. Tiesa, ļaunuma izpašņi Melhiors redzēja daudz; iespējams, ka rūpīgiem ļaudīm tas tā nekrītu acīs, bet Melhiors ar savu smalku dū-sēles konstrukciju dziļi izjuta, cik bīstamīgi ir, ka pasaule vēl sastopams tik daudz slikta. Viņš runāja par šo jautājumu ar tiem, kurus jūta savus drēseles radiniekus esam. Melhiors, piemēram, teica:

— Es nevaru saprast, kādas jūtas gan vada tos cilvēkus, kuri var izdarīt maziņgumu.

— Un to tu vispār sauc par jūtām? — viņam jau-tāja viens draugs. — Jūtas — tās vārds cilvēka izpratnē visnotaļ satīstījis ar ko daļu, cēlu, pac-lātu un pacilājotu. Bet šeit...

— Un vārds «cilvēks» — piedod, Melhiors — man rādās pavisam naviela izteikts, — piezīmēja kāds cits draugs. — No ti vārda mēs taču atvasinām tādas jādziņas kā cilvēcisks un cilvēcība. Tu pati saprati...

Melhiors iegrūna īsas pārdomas. Viņš nomainī-dza izteiksmi, iekams nābija jautājumu klusībā pār-līcis kā nākas. Tad viņš iekramojās un teica:

— Zināma taisnība tev ir, nomaindzu. Un ta-mēr — pat nozīmējamais ļaunli vārds, kas izteic viņa cilvēcisks izskatā, man šķiet pārāk bargs vārds.

— Tu esi augstsvērdīgs, — draugi sacīja. — Es nespēju būt citādi, — Melhiors kaudri atzina.

Melhiors pirmā milistila atnāsa viņam pirmo īsto viltanos. Viņš mēdza pabūti, nesavtīgi, kyāli. Viņa atbildēja ar salu aprēķinu. Viņš runāja savās iemīļotajās augstajās kategorijās, starp kurām ne-bija nevienas nepareizas, viņa prasīja siku, iekā-mīgu valodu, kas Melhioram līdā pazemojāja. Melhiora kautrība un aturība viņa baidīti satījis sastāpījis glāzuma — skaids, ka ta vairs nevarēja būt runas par kāpāja tāla atnāmu. Viņa abu pa-guma vienas citām murguņas vianākus. Melhiors pēc tam draugiem stāstīja, ka pagriezies pirmā. Bet viņš jau nevarēja tik skaisti sarādēt, viņa acis visu laiku bija rāguma amru maziņgulas.

— Tu pārāk gani pāi sirdi, — draugi sacīja.

— Varbūt, — Melhiors atbildēja atnā pāi — pārdoma bija — Bet citādi es nevaru.

Draugi noņemēja galvas. Melhiora baidītais rak-sturs izspēdās viņu priekšā atnā jaunās brās-lonējumus.

— Tuv būs grūti dzīvot, — viņi teica, un Mel-hiors palatīja galvu.

— Ja jau kādreiz sertiņa mana mātēnīte. Bet tur neko naver darīt. Pasaule ir ļauna, un cilvēki daļādi.

Cilvēki daļādi... Cik vieglāki vārdi, un cik liela pāhušana tajos slāpāst to tālāk pa dzīves takām, ja daļādiākus nācas izpaist Melhioram, un viņš atzina, ka reizēm viņa sirds satrūmējās tā-pēc. Ja viņam gādījās būt par lūzināku kādam satrūmētam nāliķimam, kur pierādīties huligāns (vai huligāni vispār mēdā būt citādi nekā pārdē-rutlīst) izmācās noauzvarējamā (vai tālās reizēs viņas mēdā būt aizsargātāst) sievietes. Melhiors skajas vārdos, tā viņš stāstīja, izpauda savu atku-lumu par šādu rīcību, un viņš drēli vien būtu pa-tēlā no maziņa lielā tēmā, nesaudzīgi vārdi, ja vien nākrīstnēli nevērtus pret Melhioru pašu. Ta nu jaunā cilvēka smalkā dvēselā nākrīdāja, pārāk skarba bija satrūmētais ar šo dzīves pusi, un viņš atkāpās.

— Es nespēju rīkoties citādi, — viņš teica draugiem. — Es gribētu, lai jūs saprastu, kā man bija ap sirdi. Kā man neapbāstos, lai līdzīgas amu atkārtotāst.

Viņi iedzēra pa malkam pānuju. Bieku tāu nāli-toja no Melhiors, un viņa draugi, viņi ar cieļamā novērtās no visiem tiem, kas savas neapbāstās sma-dzēnes cenās stimulēt ar kaliju vai tāpi.

— Es domāju, ka saprotu tevi, — kāds draugs teica.

— Mūsu laikos, šodien redzēt kaut ko tā-du... — otrs nopūtās.

— Un sabiedrība vēl vienmēr izrādās bez-spēcīga.

— Man reizēm liekas, tā līti prātu novērtēt acis no līdzīgām zinām.

— Cilvēki reizēm ir nāciatāmi glēvi, — kāds no viņiem izteica nādzirdētu domu. Melhiors no-vērtēti patīvoja galvu.

— Natuā visu cilvēku vārdā. Klīdās tikai daži, mās nādrīstām daļu cilvēku nodarījumu vānuā visu.

— Tu tomēr esi pārāk augstsvērdīgs, — pirmā draugs aizādāja. Tāpā, kur viņi sēdēja, bija liels klumsis. Neviens no viņiem nāvēta skaļu mūziku, viņus šāunānāja jau franzišora vārdi vien, un viņi reiz atzina, ka pārtraucis draudzības ar burvīgu mūziku, hēlādē tā pānākus, ka šādāpāt radiotipnāca par franzišoru mūzītāju.

— Es zinu, tas nebija pareizi, bet lai brīdī man likās, ka arī viņa vainojams pāi tiem brīdīnām, ar kuriem mās tik bagāli apvērta mūsu gādāms, — viņš teica.

— Na gādāms, bet tā nāgais, — Melhiors pār-labāja. Blakus citām īmāmām īpātīlām viņ vā-rēja tikt izmantots kā pācēra iznāksmas vāda atnāms.

— Kāpēc gan šodien tik grūti satkāpt raksturu ar apkārtājo vidi? — kāds domīgi ļaujāja, un visu lūgja galvas. Ja, kāpēc? Viņi lūgu tā gribēja skaisto un labu. Tāstī tāpēc tik sāpīgi bija vāstap-ties ar nādzādām, bet vēl sāpīgāk, vēl grū-tāk — izlikties tāv nosardzam, nādzādām pāt un gādām. Ta vajadzēja stingri raksturu, bet tālām raksturu... zāvēnā... — nādzādām lūgāja. Tāpāt raksturi tikai ārēji izskatās nāpāt. Mās pal lūg... hiet nāvēnām, ar kādu dzāzāmā grūti tie izvā-dēti. Mās... bet kur nu mūs vispār īpātāt par tik vādzādām dvēseli vēl vādzādāmā dzīvi. Mās pādzādāmā Melhiora ar mēdzāmām paluk lūg, mālāis, na mūs nākuslāna — un nāvēnām, cik daudz vādzādāmā vādzādāmā, lai, vādzādāmā ar huligānu (pādzādāmā), na ar acs mēdzādāmā na pādzādāmā, ka vispār redz tā iznāksmas sievietes (nāvēnāzādāmā). Vai jūz domājam, ka vādzāmā (Mel-hioram) tas nā ar vādzādām. Vai jūz vādzādāmā, kaut ir lūdzāmā vādzāmā — Melhiors, kas pātā gā-rām, vai tas nāvēnāmā, kas iekānānā, jau tik daudz mās apādzādāmā kārtā atkāz huligānu ar apkārtām. Vai mās kūt sāmām lūdzāmā nāvēnām dzādzādāmā, ka tūdz klūdzāmā ir tādz vādzādāmā. Melhiors tik ļoti grūti skaistāmā apāz, ka lūdzāmā nāvēnām na visu nādzādām. Lai par to dzādzāmā lūg, kam rūpāki mās. Melhioram raksturīgās smalkas, apādzādāmā jūdz.

Ar pāvēnāmām viņam vādzāmā nāvēnāmām.

ŠLUOTA

LIETUVIEŠŲ HUMORA UN
SATIRAS ŽURNĀLS

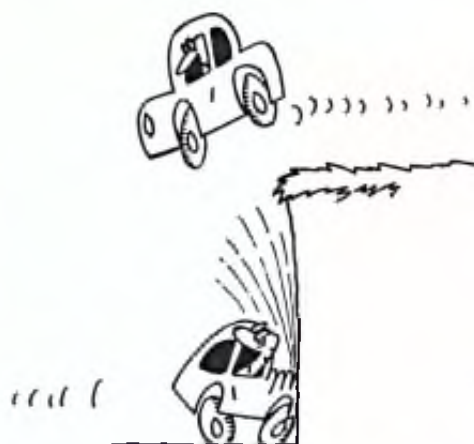
— Ja neticaŭ, paskatīties: es tiešām esmu viņas vīrs...
Andrius Deltuva

Bez vārdiem.
Arvīds Pakalnis

Bez vārdiem.
Aigīrds Štikštelis

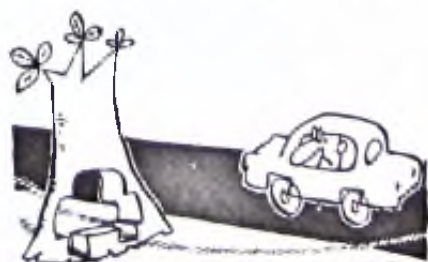
— Labi, ka neapstājot! Tas guļava būtu
uzkritis man tieši virsū!
Vitas Vablauskis

Bez vārdiem.
Arvīds Pakalnis

Bez vārdiem.
Aigīrds Štikštelis

Bez vārdiem.
Vitas Vablauskis

— Tavs gājiens!

Firdriks Šomuks

— LŌDZU, PIE MUMS IR PAŠAPKALPOSANĀS.

E. Rusmanis

O. VĀLE

Balle

Tādas bengāliskas, gaišas, tādus puštrakas, kā šī, balles vēl nav bijis eļļē un nav bijis debesīs.

To es apzvērēt jums varu, svecē roku dedzināt, jo no augšminētām vleiām augstl pārstāvjī bij klāt.

Viens no viņiem — Gabriēlis, vai kā tur to tipu sauc, bija piedzēries kā lēlis un pēc tam vēl tikpat daudz.

Dievs bij pazaudējis nimbū un tas nebūtu nekas, bet uz dančiem gan viņš lūdza galvenokārt raganas.

Velns bij apgrauzdējis asti, lekdams tuvu ugunī, un pēc kārtas lemiesojās visos, kas tai ballē bij.

Nezinu, kā mājās, zinu tikai — bija rīts un uz mājām manas kājas negribēja nākt man līdz.

Debesīs ar pirkstu rādot, bundzinieks vēl sauca: — Slevi vienā slotas kātā brauca divas raganas un dievs ...

Kā sabeigt veselību

(Padomi iesācējiem)

Daudz tūkstošu grāmatu ir sarakstīti par to, kā veselību saglabāt. Nu, bet kas ir jādara, lai saslimtu? Kā pasargāt savu iedrosgato organismu no izveseļošanas? Par to, diemžēl, nav uzrakstīts nekas. Taču tāds sacerējums ir ļoti vajadzīgs — pavērojiet cilvēkus sev apkārt un jūs redzēsiet, cik daudzi no viņiem visiem spēkiem cenšas saistīt savu mužu ... Starp citu, tā tas ir bijis no laika gala. Jau filozofs Seneka uzsvēra, ka «jūs dzīvi mēs nemanām», D. Leboks, autors, kas mūsu dienām stāv tuvāk, aplēsis, ka to cilvēku skaits, kas pazudina paši sevi, ir ievērojami lielāks nekā to, kurus pazudina citi. Tad nu viņiem, šīm vairakumam, kas seknīgi izturējusi laika pārbaudi, mēs adresējam šos padomus, lai viņi varētu, neiesligstot diletantismā, savu rīcību izvērst uz stingriem zināšanu pamatiem.

Saksim ar uzturu, kas jālieto, lai sagrautu savu veselību pilnīgi droši. Vislabākie panākumi gūstami, ja cilvēks dodas darbā, steigā izdzeris glāzi tējas un iekāmpis vienu sviestmaizi. Vēl labāk, ja vispar neko nedēd. Toties pusdienas partraukumā jāpiecēdas līdz kaklam. Un katru ziņu tas pats jādara arī vakariņās, tuvak gulētiešanai. Ja vakara maltītes laikā pietrukst ceptu desu, var ņemt spēkt vai jēra cepeti. Tieši tā rīkojas viri, kas droši kandidē uz asinsvadu plūsmu smadzenēs vai miokarda infarktu.

Ja jūsu māga ir izlutināta un jūtīga kā zidainim, jums ar tādām ēdieniem uzreiz galā netikt. Un kas par to? Liecieties gultā divas stundas vēlāk nekā parasti. Toties jūs slīkti gulēsiet, redzēsiet murgainus sapņus vai arī vispar nevarēsiet aizmigt. Jūsu parladetais veders spiedīs jums uz diafragmu un traucēs sirds un plaušu darbību. Nekas, šā vai tā, bet viens solis mērkim tuvāk! Ļoti jauki ir arī tas, ka nakamajā dienā jūs staigāsi miegains, it kā saauzts, ar sāpošu galvu.

Un vēl divi padomi uztura jautājumos:

a) Ja jums ir tieksme uz aptaukošanos, ēdiet cik iespējams bieži un pamatīgi, izraisiet pastiprinātu ape-

lli ar pikantu garšvielu un gādīgu dzērienu palīdzību.

b) nekāda gadījuma nepārbaudiet savu svaru. Lai tikai aug!

Tapat ir ne mazums drošu pāņemienu, kā sabeigt sirdi. Tiesa, to izdarīt nav nemaz tik viegli, jo šis orgāns ir elīgi izturīgs. Iegūstot: Jiet: aptaukošanās dod visdrošākos rezultātus. Iedomajieties cilvēku, kam karstā laikā jāstaiga kažokā un turklāt vēl jānes smaga krava uz muguras. Tieši tāda slāveklis ir cilvēki ar lielu svaru.

Novājināt sirdi un pie reizes arī plaušas palīdz pipēšana. Par smēķēšanas kaitīgumu jau ir pateikts ļoti daudz, tāpēc atgādināsim tikai — viena vienīga cigarete pācina dienu gandrīz divkārtšo sirds lekmītes un ievērojami cel jūsu izredzes dabūt plaušu vēzi. Nekas tā negrauj cilvēka organismu kā nikotīns un alkohols, tāpat tie ir jūsu uzticamākie draugi cēla uz nosprausto mērķi.

Ja jūsu nodomi attiecībā uz neveselību ir nopietni, izvairieties no fiziska darba un vispar no jebkādiem fiziskiem vingrinājumiem. Turieties pie sēdoši guļoša dzīves veida. Sargieties staigāt kajam un it īpaši pakāpnēm. Tikai vientiešus spēj maldināt plaksnīte: ar možu uzrakstu: «Lifts sagada ērtības un saglāb veselību».

Ļoti svarīgi ir pēc iespējas biežāk domāt un runāt par savam slimībām — kā esošām, tā arī iedomātām, nemītiģi iestāstīt sev un citiem, ka jūsu veselība dīkst no dienas dienā, bet medicīna neko nespēj darīt. Strīdieties ar visiem par katru nieku, esiet rupjī un jūs droši sabojāsi garastāvokli un nervus vispirms citiem, bet pēc tam arī sev.

Pats par sevi saprotams, ka vislabākā vieta svētdienas atpūtai ir divāns. Labāka par to ir vienīgi iedzeršana, spēļojot kārtis vai domino. Un nekādas izbraukumus pie dabas krūts. Parnācis mājās no darba, iekārtojieties ērtāk krēslā un skatieties televīzijas pārraides — visas pēc kārtas! Bet ja jums iegrības nosnauksties (ar pakreizeriem programām tas ir neizbēgami) — nepretējieties tam, noliecieties slīpi un ... sveiki neveselī!

N. TAMBĒNS,
medicīnas zinātņu kandidāts

Nav teikts

Prēks tādu pārņems, nevar
lehlst,
Kas dāvanu vai balvu otram
snleqs.
Tik vienu derētu te plehlst:
Nav teikts, ka arī otru pārņems
prēks ...

V. BUKS

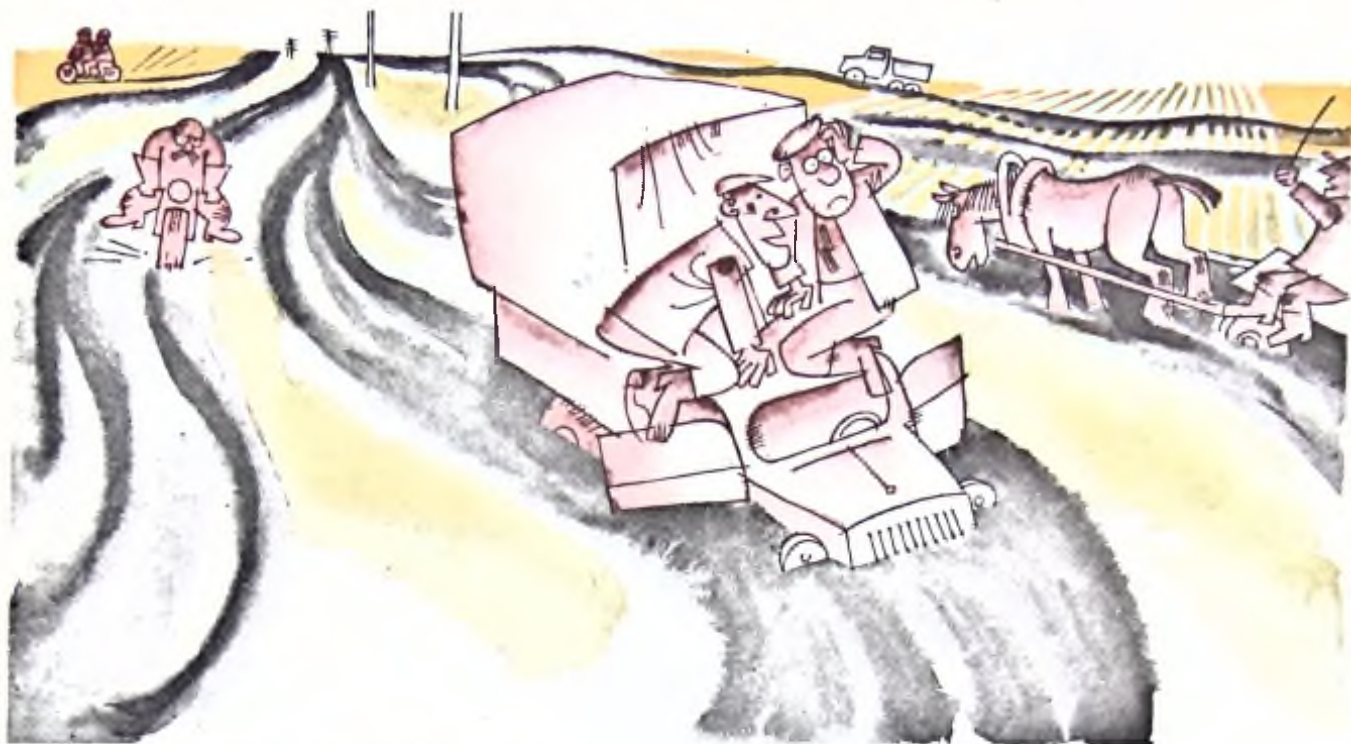

BEZ VĀRDIEM.

E. Rusmanis

— LAIKAM ESAM TIEŠI UZ PUSDIENĀM — MŪSU JAUNLAULĀTIE JAU ŠKINDINA TRAUKUS.

I. Moigellis

— KĀ REDZAT, VIDUSCEĻS NE VIENMĒR IR TĀS LABAKAIS.

U. Mihailovs

MARTI LARNI,
somu rakstnieks

Direktora Vursta racionalizācija

Hanss Vursts, lielas firmas direktors, jau ilgu laiku cieta no bezmiega. Beigu beigās viņš neizturēja iekārtas mocības un aizgāja pie ārsta. Ārsts uzklauzīja pacienta žēlošanos, apskatīja viņu un teica:

— Tātad naktī jūs nespējat aizvērt acis, domājot par vienu un to pašu: kur ieguldīt jūsu firmas milzīgo pelnu, lai tā dotu vēl lielākus ienākumus? Jūsu problēmas patiesi ir sarežģītas. Ja jūs varētu izlietot visu, ko nopelnāt, jūs gulētu mierīgi. Bet, tā kā jūs gribat bāzt kabatā aizvien vairāk un vairāk, jums megam neatliek laika. Tāpēc došu jums labu un pārbaudītu padomu. Vakara, kad būsiat apgūlies, sāciet skaitīt aitas. Nebūsiat ticis ne līdz tukstotim, kad aizmigsiet.

— Vajadzēs izmēģināt! — direktors neapmierināti noburkšķēja.

Jau nākamajā dienā direktors ieradās pie ārsta, vēl vairāk sanicis un saērcināts.

— Atkal nevarējāt aizmigt? — ārsts jautāja.

— Nevarēju.

— Aitas skaitījāt?

Direktors Vursts aizsmēķēja cigāru un nopūtās:

— Izskaitīju līdz piecdesmit tūkšiem. Pēc tam sāku lās cirt. Kad visas nocirpīs, vilnu savērpšu ... No dzijas noaudu brīnīšēbi sievītes kostīmiem ... cilometrus auduma ... Jau ldi iemiēt, te saņēmu ziņu, audumiem neesot pieprāietes pērkot tikai neilo-

Direktors Vursts ievilka gaisu cigāru dūmos izžāvētajās plaušās un, gandrīz raudādams, turpināja:

— Es esmu nelaimīgs cilvēks. Nevarēju pārdot miljonus metru vilnas auduma un tā atkal pazaudēju miegu. Bet jūs, nevēģa tāds, liekat man skaitīt aitiņas!

— Ne jau aitiņas ir vainīgas, bet noieta sistēma, — ārsts mierīgi iebilda. — Jums ir jāpārkārtot savā rūpnīcā darbs un gatavās produkcijas realizācijas sistēma, tas ir, jums jāsāk nodarboties ar racionalizāciju.

Direktors Vursts pavadīja vēl vienu bezmiega nakti, domādams par racionalizāciju. No rīta viņš izsauca pie sevis firmas kadru direktoru Lēmanu, viru ar mazām ūsīnām un militāru stāju.

— Pasreizējā darba sistēma man nepatīk, — direktors kašķīgi paziņoja, kā jau cilvēks, kas pa dienu skaita naudu, bet naktī — aitas. Lēmans izstiepās miera stājā, sāsita papēžus un atbildēja:

— Esmu ar jums vienisprātis, direktora kungs, sistēma ir jāpārkārtot.

— Mums tā ir jāracionalizē.

— Tieši tā, direktora kungs!

— Saksim ar strādniekiem.

— Saprotu, direktora kungs!

— Jūs labi atbildat. Slarp citu, es vienmēr esmu domājis, ka jums galvā ir kaut kas vairāk nekā tikai galvassāpes.

— Pateicos, direktora kungs.

— Hm, tādā gadījumā pārejām pie lietās. Cik cilvēku strādā mūsu uzņēmumā?

— Četri tūkstoši seši simti astoņi.

— Lieliski! Un cik no viņiem ir vecāki par četrdesmit gadiem?

— Precīzu skaitli nosaukt nevaru, bet domāju, ka tādu būs apmēram puse.

— Jūs sakāt, apmēram puse. Tas būtu divi tūkstoši trīs simti.

— Apmēram tā.

— Sastādiēt to personu sarakstu, kas ir vecākas par četrdesmit gadiem, un uzrakstiet pavēli par viņu atļaišanu. Skaidrs? Vai jūs gribat ko sacīt?

— Bet uz kāda pamata mēs viņus atlaidīsim? — Lēmans izbrīnījās.

— Jūsu pienākumos mulķīgu jaunatjumu uzdošana neietilpst. Nupat jau teicu — mēs sākam racionalizāciju.

— Bet ko darīs atlaistie strādnieki? Laist pensijā mēs viņus nevaram, jo tam ir vajadzīgi sešdesmit pieci gadi.

— Tieši tāpēc viņiem ir jāaiziet ātrāk. Mūsu firma ietaupīs miljonus ar to vien, ka pensijas nebūs jāmaksā. Nu, ko jūs bolāt acis uz mani?

— Es nebolu acis uz jums, direktora kungs. Esmu tikai mazliet samulsis ... Ja mēs atlaidīsim divus tūkstošus (trissimti strādnieku, viņi paliks bez darba ...

— Lai taču pameklē jaunus.

— Kas viņus tādā vecumā ņems?

— Kā viņi dzīvos?

— Tā būs viņu pašu darišana. Mūsu firmā viņi nav ļaunātur. Ražošanas izdevumi arī tāpat ir lieli. Ja jūs mazliet pamatīgāk zinātu vēsturi, jūs visu saprastu labāk. Seno grieķu likumdevējs Drakons, kas sastādīja drakoniskos likumus, bija paredzējis,

ka visas sievietes strādnieces, kad viņas saņiedz piecdesmit gadus, iemetamas purvā.

— Nu jā, bet tas notika senajā Grieķijā. Mūsu laikos purvā nevienam nemet, bet, ja vajadzīgs, koncentrācijas nometnē.

Direktors Vursts piegāja pie kadru direktora, uzlika viņam uz pleca roku un tēvišķīgi teica:

— Paklausieties, Lēman. Jūs, liekas, nemaz nedomājat par savu nākotni. Vai arī esat aizmirsis, ka man vajadzīgs tikai tāds personāls, kas domā tāpat kā es. Nav mana vaina, ka firma «Vursts» atjaunina savus kadrus. To prasa racionalizācija. Un tagad ejiet pie elektronu skaitļojamās mašīnas un atnesiet man to strādnieku sarakstu, kuri ir vecāki par četrdesmit gadiem.

— Tieši tā, direktora kungs!

Lēmans sasita papēžus ar tādu spēku, ka izmežģīja potītes. Klībādams uz abām kājām, pazaudējis visu militāro stāju, kadru direktors izsteidzās no kabineta.

Ar uzdoto programmu elektronu skaitļojamā mašīna tika galā pāris minūtēs. Lēmans aiznesa atbildi direktoram un paziņoja:

— Direktora kungs, jāatlaiž trīs tūkstoši četrpadsimt cilvēku. Sarakstus jau sastāda.

Direktora Vursta personīgajam ārstam bija taisnība: racionalizācija izārstēja bezmiegu radikāli. Direktoram vairs nebija jāskaita aitas, jācērpj vilna, jāvērpj un jāauž, viņš sāka gulēt mierīgi. Toties miegu pazaudēja trīs tūkstoši četrpadsimt strādnieku.

Жур
сатиры и
«ДАДЗІ
[Чепронон

Nr. 8

Выходной 2 раз
на латвийском
№ 8 (344), 1

Kas Gan viss nenotiek pasaulē

Kāda Ņujorkas veselības aizsardzības organizācija ir iekārtojusi speciālu telefonu smēķētājiem. Interesenti, kas piezvana pa šo telefonu, dzird tikai vaidus un klepu.

— Dīpingā [Anglijā] lielceļa malā novietots šāds brīdinājuma plakāts: «Uzmanību! Brauciet piesardzīgi! Mūsu mazā kapsēta ir pārpildīta.»

Britu radio korporācija ir saņēmusi norādījumu turpmāk nepalīdzēt nodziedniekiem viņu «darbā». Kāds no diktoriem mikrofona priekšā bija izplāpājis, ka viņa kolēģis atrodas atvaļinājumā. Dažas stundas vēlāk kolēģa dzīvoklis bija izlaupīts.

Nesen nomira 67 gadus vecā Argentīnas miljonāre Končita Peresa i Reale. Divdesmit piecus gadus viņa nebija atstājusi savu dzīvokli. Kāda gaišreģe bija viņai iestāstījusi, ka savu māju tā atstās tikai traģiskos apstākļos. Pareģojums tagad piepildījies: miljonāre atstāja savu māju, kad viņu veda uz kapsētu.

Nīderlandes satiksmes drošības komitejas priekšsēdētājs paziņoja, ka

minikleitas krēslas un nakts stundās samazinot avāriju skaitu pilsētu ielās. Jo vairāk minikleitas gērbtu meiteņu un sieviešu, jo gaišāka kļūstot lelu braucamā daļa. Dāmu zeķes prožektoru gaismu atstarojot labāk nekā gaite ierpi.

Francūzis Pjērs Montro apsūdzēts sava drauga Toma Motnē piekaušanā. Tiesā viņš paskaidroja:

— Es vairs neticu draudzībai. Pagājis tikai viens mēnesis, kopš draugs aizmuka ar manu sievu, bet nu viņš to jau atvedis atpakaļ.

Panamā kāds virietis nosūdzējis savu ārstu politpārvaldei par to, ka tas esot runājis par sarkano asinsķermeņu trūkumu.

Glasgovā [Skotijā] kādā lekcijā prof. Hjū Džonsons teica:

— Miegs atjauno cilvēka psihisko līdzsvaru. Par to vienmēr esmu pārliecinājies, vērojot savus klausītājus.

Kāda Vīnes zagļu banda bija ļoti dievbijīga. Pēc katras sekmīgas operācijas tā uzlikusi savam patronam Georga baznīcā vienu sveci. Pārķurātura par šādu uzticību svētajam ļoti priecājās. Tā noskaidroja dāvāto sveču skaitu un pieprasīja sodīt bandu nevis par 13, kā sākumā domāja, bet gan par 54 ielausnās zādībām.

1951. gadā Fēniksā [ASV] mirušais miljardieris Džeimss Kīds ar testamentu novēlēja 200 000 dolāru tam, kuram izdosies miljardiera dvēseli no viņpasaules atkal atgādāt atpakaļ šajā patikamajā grēku ielejā. Divpadsmit «zinātniskas organizācijas» pūlas visiem spēkiem, lai nelaiķi dabūtu no debesu dārzim atpakaļ zemes virsū. Organizācijas «Zinātniskā dvēsele» priekšsēdētājam Kukam izdevās Kīda

dvēseli piespiest runāt. Diemžēl, policija atklāja veikli nomāskētu magnetofonu. Priekšsēdētājs neveiksmi komentēja tā:

— Šis nolādētais Kīds droši vien atrodas ellē un no turienes neviens viņu nedabūs ārā.

Kāds Frankentāles [Pfalca — VFR] inženieris lūdza Virsburgas dzimtsarakstu nodaļu sniegt dzimšanas un miršanas datus par cilvēku, kas bija ilgus gadus nodzīvojis šajā pilsētā. Dzimtsarakstu nodaļā atbildēja šādi: «Bez precīzām ziņām par attiecīgā cilvēka dzimšanas un miršanas datiem uz Jūsu iesniegumu atbildēt nevaram.»

Grupa bankjeru no dažādām valstīm piedalījās kādā konferencē Romā. Vakarā finansisti devās uz teātri, kur noskatījās operu «Ali Baba un 40 laupītāji».

Par jauno pasaules čempionu celtu olu ēšanā ir kļuvis amerikāņu students Terijs Kūns. 80 minūtes viņš norija 30 olas. Kad uzvarētāja sumināšanas ceremonija bija pabeigta, jauno cilvēku nogādāja slimnīcā.

Pa „Dadzā” materiālu pēdām

Š. g. 2. numurā «Dadzis» rakstīja par joku mīļotājiem, kas arī jaunizdotajā telefonu sarakstā nav minējuši, ka pilsētas izziņu birojs 05 ziņģas sniedz vienīgi biroja abonentiem.

Sakaru ministrijas Vispārējās ekspluatācijas pārvaldes priekšnieks b. Točins sola, ka turpmāk, laižot klajā telefonu sarakstus, tajos būšot attiecīgi paskaidrojums.

Kā mēdz teikt, labāk vēlu kā nekad.

3. numurā «Dadzis» šķendējās, ka separatoram «Ural», kas ir plaši izplatīts mūsu republikā, nokur nevar dabūt rezerves daļas.

Latvijas Patērētāju biedrības priekšsēdētāja vietnieka b. Putinceva atbilde ir gaužām pesimistiska — separatoru «Ural» rezerves daļas vairs neražojot.

Tas nozīmē, ka bojātos separatorus var mierīgi nest uz muzeju. «Dadzis» vienīgi nevar ledomāties, kur muzejs tik daudz separatoru liks.

3. numurā «Dadzis» izteica līdzjutību Rīgas 14. poliklinikas ārstiem, kam jāstrādā ļoti šaurās telpās un ar nepieļaujami lielu slodzi, no kā cieš ne vien viņu paši, bet arī pacientu veselība.

Mūsu līdzjutības apliecinājumam tagad pievienojusies LPSR Veselības aizsardzības ministrija un Rīgas pilsētas Maskavas rajona izpildu komiteja. Turkiāt ministrija savu līdzjutību apliecinājusi ne vien vārdos, bet arī darbos. Tā, piemēram, ministra vietniece b. Balanova redakcijai ziņo, ka 14. poliklinikai piešķirtas divdesmit jaunas štata vienības.

Maskavas rajona izpildu komitejas sekretāre b. Kirikova savukārt raksta: «1972. gadā Kengaragā uzsāks bērnu poliklinikas būvi. Pēc bērnu poliklinikas atklāšanas 14. poliklinika apkalpos tikai pieaugušos ... Kas attiecas uz garāžas un palīgtelpu būvi, tad, saskaņā ar likumu, Maskavas rajona Remonta un celtniecības pārvalde garāžu nodos š. g. oktobra mēn. Cerēsim, ka celtnieku jaukaļiem solījumiem drīz sekos tikpat jauki»

Par dvēseļu talku «Dadzis» rakstīja 4. numurā. Talku bija sašmītenes sovhoztehnikuma darbinieces Špenka un Graudiņa, ir kabatā zināmu sumu un valsts naudas.

Lauksaimniecības ministrijas Lauksaimniecības izglītības pārvaldes nīeks b. Ruško atbild, ka Špenka un Graudiņa atlaistas no darbības tīša lās sodījusi.

Bez vārdiem.

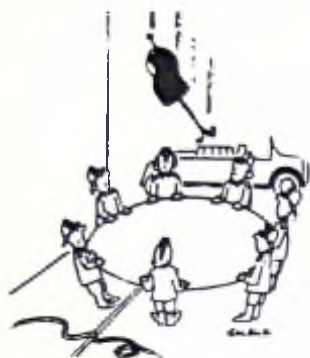
T. Pindarovs [S. P. S. S. R., Solija]

ĀRZEMI HUMORS

• BOHEMIA • ELLE •
EUROPEO • FRANCE
SOIR • ICI PARIS •
NEW YORKER • PUNCH

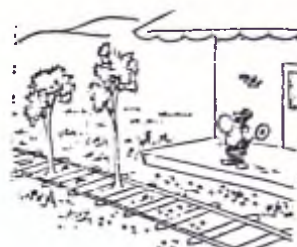
— Tie ir Mardoki... Brīnišķīgi cilvēki!

Bez vārdiem.

— Paldies. Paslēptu ieroču jums nav, taču liekas, jums ir kuņģa čūla!

— Šāda novēlošanās mani sāk uztraukt!

— Esmu grēkojis, tas ir cilvēki, bet tu, mīļā, vari man piedot, tas būs dievišķīgi!

Bez vārdiem.

— Ar kādu mezglu lai sienu — parasto vai jūrnieku!

Bez vārdiem.

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЗМС»
[«Чертополох»]

Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
Nr. 8 (344). 1971.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs LKP CK Laikrakstu un žurnālu izdevniecība. Laikraksta «Čiņa» izdevums. Satīras un humora žurnāls. Iznāk 2 reizes mēnesī. Redakcijas adrese: Rīgā, Vajņu ielā 2. Tālruni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 22-18-28. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vienības gatvē 11. Materiāli nodoti saņemšanai 1971. gada 23. martā. Parakstīts iespiešanai 1971. gada 5. aprīlī. JT 00238. Pasūt. Nr. 124. Papīra formāts 70×108. 3,13 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespiedloksnes. Melniens 80.000. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

— Katru gadu devītajā maijā viņš bradā neaizmirstulītes!